

Genre: Literaire autobiografische roman

Doelgroep: volwassenen, psychologie, identiteit, veerkracht

Lengte: ± 60.000 woorden

Opbouw

Deel I – Het kind dat niet paste

(ongeveer 12.000 woorden)

- De stilte in mijn hoofd
- Diagnoses zonder antwoorden
- Anders zijn zonder taal
- De eerste scheurtjes in identiteit

Deel II – Het lichaam als tegenstander

(± 12.000 woorden)

- Puberteit als vervreemding
- De ontdekking van het woord “trans”
- Innerlijke strijd
- De angst om het uit te spreken

Deel III – De geboorte van Rico

(± 15.000 woorden)

- 2018: de beslissing
- Het medische traject
- Testosteron
- Operatie
- De identiteitskaart

Deel IV – Vertrouwen en breuk

(± 10.000 woorden)

- Liefde
- Beschuldigingen
- Stress en procedures
- Alcohol als verdoving

Deel V – Niet gebroken

(± 10.000 woorden)

- PTSS

- Therapie
- Grenzen
- Herstel
- Hoop

RICO

Getekend, maar Niet Gebroken

Deel I – Het kind dat niet paste

Hoofdstuk 1 – Licht dat nooit juist stond

Niet een specifieke lamp, maar het gevoel ervan. TL-licht dat altijd net te fel was. Alsof de wereld voortdurend op maximale helderheid stond en niemand anders daar last van had.

Ik zat vaak aan de rand van de speelplaats. Niet omdat ik niet mee mocht doen, maar omdat ik niet wist hoe. Kinderen leken onzichtbare regels te begrijpen. Wanneer lachen gepast was. Wanneer je iemand mocht duwen in spel. Wanneer je moest zwijgen.

Voor mij waren die regels onzichtbaar.

Ik keek.

Observeerde.

Analyseerde.

Alsof het leven een taal was die ik wel hoorde, maar niet sprak.

“Waarom speel je niet mee?” vroeg een juf eens.

Ik haalde mijn schouders op.

Hoe leg je uit dat je niet weet hoe?

Thuis was het rustiger. Of misschien leek het zo. Mijn moeder liep vaak van afspraak naar afspraak met mij. Dokters. Gesprekken. .

.

RICO

Getekend, maar Niet Gebroken

Deel I – Het kind dat niet paste

H

Deel I – Het kind dat niet paste

Hoofdstuk 1 – De speelplaats (vervolg)

De eerste keer dat ik tegenover een psycholoog zat, keek ik vooral naar de klok.

Hij tikte luid. Te luid.

Elke seconde voelde als een druppel die viel in een ruimte waar niemand sprak.

“Vertel eens, hoe voel jij je op school?” vroeg de man tegenover mij.

Ik haalde mijn schouders op.

Hoe leg je uit dat je je niet “verdrietig” voelt, maar ook niet “blij”?

Hoe leg je uit dat je je vooral verkeerd geplaatst voelt?

“Ze begrijpen me niet,” zei ik uiteindelijk.

“Wie zijn ‘ze’?”

Ik wist het niet. Iedereen. Niemand. De wereld.

Hij schreef iets op. Dat geluid van pen op papier maakte me zenuwachtig. Alsof elk woord een beslissing was over wie ik was.

Later zou ik woorden krijgen.

Structuurstoornis. Sociale moeilijkheden. Spectrum.

Maar toen voelde het gewoon als falen.

□

Hoofdstuk 2 – De kamer met de posters

Mijn kamer was mijn veilige plek.

Aan de muur hingen geen prinsessen. Geen roze tinten.

Ik koos donkere kleuren. Auto's. Sport. Dingen die niemand begreep.

“Dat is toch meer voor jongens?” zei een tante ooit lachend.

Ik lachte mee.

Maar iets in mij werd stil.

's Avonds lag ik in bed en stelde ik me voor dat ik wakker werd in een ander lichaam. Niet spectaculair. Geen magie. Gewoon... logisch.

Ik stelde me voor dat mensen me aankeken zonder dat er iets wrikte.
Dat mijn naam klopte bij hoe ik me voelde.
Dat ik niet behoefde na te denken over hoe ik liep of sprak.

Ik wist niet dat dit genderdysforie heette.
Ik wist alleen dat ik mezelf in fantasie altijd als jongen zag.

Overdag speelde ik een rol.
's Nachts was ik wie ik werkelijk was.

□

Hoofdstuk 3 – Dertien

Dertien is een leeftijd waarop lichamen veranderen.

Ik voelde het als verraad.

Mijn lichaam begon vormen aan te nemen die niet van mij voelden. Spiegelmomenten werden confrontaties. Ik keek niet naar mezelf — ik keek naar iets dat mij overkwam.

In de kleedkamer op school draaide ik me weg.
Niet uit schaamte.
Uit vervreemding.

Alsof mijn huid niet mijn thuis was.

In diezelfde periode begon het internaat in Sint-Job-in-'t-Goor. Nieuwe omgeving. Nieuwe regels. Buiten-gewoon onderwijs.

Ze zeiden dat het beter bij me paste.

Misschien klopte dat.
Maar beter voelen en thuishoren zijn twee verschillende dingen.

Ik leerde dat ik Triple X had. Dat mijn brein anders werkte. Dat mijn reacties anders waren.
Dat mijn verwerking trager was.

Alles kreeg een verklaring.

Maar geen oplossing.

□

Hoofdstuk 4 – Verliefd

Mijn eerste verliefdheid was een meisje met zachte ogen en scherpe woorden.

Bij haar voelde ik me veilig. Of dat dacht ik.

Ik vertelde haar dingen die ik nog nooit hardop had gezegd. Over hoe ik me anders voelde. Over hoe ik mezelf soms als jongen zag in dromen.

Ze luisterde.

Ze glimlachte.

Ze zei dat ze me begreep.

Tot ze me bedroog.

Het was niet alleen liefdesverdriet.

Het was bevestiging van mijn grootste angst: dat ik nooit genoeg zou zijn.

Niet vrouw genoeg.

Niet normaal genoeg.

Niet stevig genoeg.

Ik trok me terug. Nog meer dan voordien.

En ergens in die periode begon het besef te groeien:

Misschien ben ik geen meisje dat anders is.

Misschien ben ik een jongen die verkeerd is begonnen.

Deel II – De naam die al bestond

Hoofdstuk 5 – De spiegel die terugkeek

Er is een moment waarop ontkenning moe wordt.

Ik was achttien toen ik voor de spiegel stond en mezelf niet meer kon overtuigen dat dit tijdelijk was. Dat het “wel zou overgaan”. Dat het gewoon verwarring was.

Mijn lichaam was volwassen.

Mijn binnenwereld niet in overeenstemming.

Ik trok mijn T-shirt uit. Mijn blik bleef hangen op mijn borst. Niet met haat. Niet met afkeer. Maar met afstand.

Alsof ik naar iemand anders keek.

“Dit ben ik niet,” fluisterde ik.